

Χειροτονητήριος Λόγος
κατά τήν εἰς Πρεσβύτερον Χειροτονίαν
τοῦ Ἱερολογιωτάτου Ἀρχidiaκόνου
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σιδηροκάστρου
π. Ἀνθίμου Κουρέα
ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Σεβασμιώτατε Δέσποτα καί Πατέρα μου,
Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,
Πανοσιολογιώτατοι Ἅγιοι Καθηγούμενοι τοῦ Ἁγίου Ὁρους,
Ἐντιμότατοι κ. Βουλευτές,
Ἀξιότιμε κ. Ἀντιπεριφερειάρχα,
Ἀξιότιμε κ. Δήμαρχε,
Ἐκλαμπρότατε Συνταγματάρχη,
Ἀξιότιμε Διοικητά τοῦ Αστυνομικοῦ Τμήματος Σιδηροκάστρου,
Ἀξιότιμε Διοικητά τοῦ Πυροσβεστικοῦ Κλιμακίου Σιδηροκάστρου,
Πανοσιολογιώτατοι καί Αἰδεσιμολογιώτατοι Πατέρες,
Εὐλαβέστατοι Συνδιάκονοι,
Ὅσιολογιώτατες Μοναχές,
Ἐκλεκτοί καί εὐλογημένοι μου ἀδελφοί,

Λένε πὼς κάθε στιγμή τῆς ζωῆς μας εἶναι μοναδική καί ἀνεπανάληπτη. Εἶναι
ἓνα δῶρο ἀπὸ τὸν Δημιουργό μας Θεό γιὰ ὅλους ἐμᾶς, πού εἴμαστε τὰ ἔμψυχα
δημιουργήματά του, τὰ λογικά πρόβατα τῆς ποιμένης του, τὰ πνευματοφόρα
παιδιά του. Καί μᾶς δίνει ὅλες αὐτές τίς στιγμές, ὄχι μόνο γιὰ νὰ ἀπολαμβάνουμε
τό πολὺτιμο ἀγαθὸ τῆς ζωῆς, ὄχι μόνο γιὰ νὰ εὐφραινόμεθα ἀπὸ τὴν ἁρμονία
τῆς κτιστῆς δημιουργίας, ἀλλὰ καί γιὰ νὰ τίς ἀξιοποιοῦμε γιὰ τὸν ὑπέρτατο
σκοπὸ τῆς ἑνώσεώς μας μαζί του. Νὰ προσανατολίζουμε δηλαδή ὅλες τίς
ἐνέργειες, τίς σκέψεις καί τὰ διανοήματά μας μέ ἄξονα τὴν προοπτικὴ τῆς κατὰ
χάριν θεώσεως.

Υπάρχουν όμως και στιγμές που δεν είναι απλώς μοναδικές. Είναι –θά λέγαμε– απεριγράπτες. Είναι ανέκφορες. Στιγμές που δεν μπορεί να αποτυπώσει λεκτικά, ούτε να ερμηνεύσει ή έστω να προσεγγίσει, ούτε η ανθρώπινη σοφία, ούτε η ύψηλή πνευματική διαύγεια, ούτε αυτό τό ίδιο τό γλωσσικό εργαλείο μέ τίς ατέρμονες δυνατότητές του. Διότι αυτές τίς στιγμές τίς ζει κανείς έν πλήρει σιγῇ καί κατανύξει, τίς βιώνει «ίχθύος άφωνότερος», τίς αισθάνεται μόνον πνευματικά καί μυστηριακά.

Μιά τέτοια στιγμή είναι για έμένα ή σημερινή, καθώς ίσταμαι ένώπιον τοῦ Ποιμενάρχου καί Πατέρα μου, έν μέσῳ έκλεκτῶν άδελφῶν, κληρικῶν καί λαϊκῶν, περιστοιχισμένος από τήν άνυπόκριτη άγάπη καί τίς θερμές καί έγκάριες προσευχές ὅλων σας, έτοιμος νά άνέλθω τίς βαθμίδες τῆς κλίμακας πού ὀδηγοῦν στό έπίγειο θυσιαστήριο, πού είναι άπείκασμα τοῦ έπουράνιου θυσιαστηρίου, για νά διακονήσω τήν Έκκλησία καί τόν Έπίσκοπό μου, ὅχι πλέον ὡς Διάκονος αλλά ὡς Πρεσβύτερος. Άφού σέ λίγη ὥρα θά μέ έπισκιάσει τό Πανάγιο Πνεῦμα για νά θεραπεύσει τίς αδυναμίες μου, νά μέ ένισχύσει, νά μέ ζωογονήσει, νά ισχυροποιήσει μέσα μου τήν φλόγα τῆς πίστεως καί νά μέ καταστήσει Λειτουργό τῶν θείων καί φρικτῶν Μυστηρίων, τό πρόσωπο δηλαδή πού θά τελει ὁ ίδιος τήν λογική λατρεία, πού θά προσφέρει τήν αναιμάκτη θυσία, κατά τήν ὁποία «ὁ πάντοτε έσθιόμενος καί μηδέποτε δαπανώμενος» προσφέρει έαυτόν λύτρον αντί πολλῶν, για νά μᾶς χαρίζει έσαεί τό σῶμα καί τό αἷμα του καί νά γινόμεθα έτσι μέτοχοι τῆς αἰωνίου χαρᾶς, τῆς άτελεύτητης μακαριότητας, “ένθα ὁ τῶν έορταζόντων ἦχος ὁ άκατάπαυστος καί ή άπέραντος ήδονή τῶν καθορόντων τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου τό κάλλος τό ἄρρητον”.

Ο Άγιος Ίωάννης ὁ Χρυσόστομος σημειώνει ὅτι «ή γάρ ιερωσύνη τελείται μέν επί τῆς γῆς, τάξις δέ έπουρανίων έχει πραγμάτων», ένῶ κατά τόν Γρηγόριο τόν Θεολόγο ὁ Θεός έμπιστεύθηκε στους Ίερείς «τά Μυστήρια, τά ὁποία άνυψώνουν πρός τόν οὐρανό καί αποτελοῦν τό μεγαλύτερο καί πολυτιμότερο πράγμα από ὅλα ὅσα διαθέτουμε» (Λόγ. Β 4, Απολογία περι τῆς φυγῆς).

Ίδρύνοντας ὁ Κύριός μας τήν Ἐκκλησία Του, βλέπουμε ὅτι εἶχε σάν πρῶτο Του μέλημα τήν καθιέρωση, διά τῶν Ἀποστόλων Του, τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἱερωσύνης σάν πρώτης βάσεως, ἡ ὁποία καί μέ τούς διαδόχους τους συνεχίζεται μέχρι σήμερα καί θα συνεχίζεται μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων.

Ἡ Ἀγία Γραφή καί ιδιαίτερα ὁ Απ. Παῦλος στίς δύο ἐπιστολές πρός Τιμόθεον καί στήν ἀντίστοιχη πρός Τίτον μας μιλούν συχνά γιά το μεγαλεῖο τῆς ἱερωσύνης καί γιά τις ιδιότητες καί τα καθήκοντα που πρέπει νά χαρακτηρίζουν τους λειτουργούς τῆς καί θά ἦταν περιττό νά ἀναφερθοῦμε ἐκτενέστερα γιά τήν οἰκονομία τοῦ χρόνου. Ἄλλωστε κάθε δικός μας λόγος εἶναι πενιχρός, ἐλλιπής καί ἀνεπαρκής γιά νά ἀποτυπώσει τό μεγαλεῖο τοῦ ὑπουργήματος τῆς Ἱερωσύνης.

Σεβασμιώτατε,

Γιά τήν ξεχωριστή αὐτή ἡμέρα τῆς ζωῆς μου ἀναπέμπω, πρὶν ἀπό ὅλους καί ἀπό ὅλα, δοξολογία καί εὐγνωμοσύνη στόν Ἅγιο Τριαδικό Θεό, τήν Ὑπεραγία Μητέρα του καί τόν ἔφορο καί προστάτη μου Ἅγιο, Ἱερομάρτυρα Ἀνθιμο τόν Ἐπίσκοπο Νικομηδείας, διότι μοῦ χάρισαν μυριαρίθμητες δωρεές, ἀφθονοπάροχες εὐεργεσίες κατά τό διάστημα τῶν ἐπτά χρόνων διακονίας μου στόν πρῶτο βαθμό τῆς ἱερωσύνης, καί μέ προίκισαν μέ ὅλα ἐκεῖνα τά ἀναγκαῖα πνευματικά ἐφόδια γιά νά θεραπεύσουν τίς ὄντως πολλές ἀδυναμίες καί τά ἀνθρώπινα σφάλματά μου. Καί εὐτυχῶ σήμερα, ἐγώ ὁ ἀνάξιος καί ἁμαρτωλός, νά γίνω μέτοχος τῶν θείων μυστηρίων καί νά βιώσω τό ὑψηλό ὑπουργήμα τῆς ἱερωσύνης ἀπό διαφορετική πλέον σκοπιά καί μέ νέο πρίσμα, ὡς Πρεσβύτερος πλέον τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας.

Σήμερα πού εἶναι μιά μέρα μοναδική καί ιδιαίτερη. Ἡμέρα ξεχωριστή καί εὐλογημένη, πού ἀκτινοβολεῖ φῶς ἀπό τίς ἀκτίνες τοῦ ἀστέρος τῆς Βηθλεέμ. Ἀφοῦ, τρεῖς μόλις ἡμέρες πρὶν, λαμπρά καί πανηγυρικά ἐορτάσαμε τήν ἐνανθρωπιση τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Δευτέρου Προσώπου τῆς Ἀγίας Τριάδος, τήν γέννηση τοῦ νοητοῦ καί προσκυνητοῦ Ἡλίου τῆς

Δικαιοσύνης, τοῦ Ἡλίου πού δέν ἐκλείπει καί δέν δύει ποτέ. Καί ἡ γέννησή του φωταγωγεῖ ἀκόμη περισσότερο, καταυγάζει καί μεταμορφώνει τήν ὕπαρξη ὅλων μας, διότι αὐτή ἡ γέννηση ἀνοίγει τόν δρόμο γιά τήν δική μας προσωπική ἀναγέννηση.

Μετά τόν Θεό, τόν γεννηθέντα καί ἐν φάτνῃ ἀνακλιθέντα, στρέφω τόν νοῦν, τήν καρδιά μου ἀλλά καί τόν λόγο μου σέ Ἐσᾶς Σεβασμιώτατε. Ἔχω νά πῶ πάρα πολλά καί σκέφτομαι ἀκόμη περισσότερα, πλην ὅμως θά περιοριστῶ σέ ὅσα θεωρῶ ὅτι θά πρέπει νά παραδεχθῶ καί νά ὁμολογήσω δημόσια. Διότι ἡ ἀγάπη σας, ἡ πατρική σας στοργή, ἡ ποιμαντική σας μέριμνα καί τό ἀνύστακτο ἐνδιαφέρον γιά τήν προσωπική μου πρόοδο καί προκοπή στό γεώργιο τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας εἰλικρινά μέ σκλαβώνει καί μέ αἰχμαλωτίζει.

Ἡ ἐμπιστοσύνη πού ἐπιδεικνύετε στό πρόσωπό μου εἶναι ἐκείνη πού μοῦ ὑπαγορεύει καθημερινά νά προσεύχομαι ὥστε νά μήν σᾶς προδώσω, νά μήν φανῶ κατώτερος τῶν περιστάσεων, δοῦλος πονηρός καί ὀκνηρός, νά μήν ἀποδειχθῶ ἀνάξιος αὐτῆς τῆς ἄρρητης, τῆς ἀπροσμέτρητης εὐεργεσίας. Ἀπό τόν πρῶτο χρόνο τῆς διακονικῆς μου πορείας, καί μάλιστα πολύ πρόωγα, μοῦ ἀναθέσατε τόν τομέα τῆς νεότητας καί τῆς ὀργάνωσης τοῦ κατηχητικοῦ ἔργου καί τῶν Χριστιανικῶν Μαθητικῶν Ὁμάδων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἕναν τομέα νευραλγικό μέ πολλές ιδιαιτερότητες καί εὐαισθησίες, ἐφόσον ἡ ἐνασχόληση μέ τά νέα παιδιά προϋποθέτει ἀνοιχτούς ὀρίζοντες καί διευρυμένο πνεῦμα ἴσως πολλές φορές καί μοντέρνα ὀπτική. Ἡ τουλάχιστον ἔτσι προσπάθησα ἐγώ νά προσεγγίσω αὐτήν τήν διακονία, διότι θεωρῶ ὅτι μόνον ἔτσι μπορεῖ ἡ νέα γενιά νά ἐνστερνιστεῖ, νά ἐγκολπωθεῖ καί νά ὑιοθετήσῃ τά διαχρονικά μηνύματα τοῦ Εὐαγγελίου καί τῶν Γραφῶν καί νά τά προσαρμόσῃ στίς ἀνάγκες καί τίς ἀπαιτήσεις τῆς σύγχρονης κοινωνίας, τῆς κοινωνίας μέ τά ἄρρωστα καί ἀντίθεα πρότυπα πού προβάλλει ἐπίμονα ἡ τηλεόραση καί τά λοιπά μέσα κοινωνικῆς δικτύωσης.

Τόν ἴδιο χρόνο, μοῦ ἐμπιστευθήκατε προσωρινῶς καί ἀτύπως τήν διοίκηση τοῦ περικαλλοῦς τούτου Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καί τήν

οικονομική διαχείρισή του σέ αγαστή πάντοτε συνεργασία μέ τόν Ἐφημέριο τοῦ Ναοῦ, τόν π. Δημήτριο, τά μέλη τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καί τούς πολλούς ἐθελοντές πού μᾶς περιστοιχίζουν καί συναπαρτίζουν τούς πολύτιμους στιλοβάτες τῶν προσπαθειῶν καί τοῦ καθημερινοῦ ἀγώνα μας. Ἐνός ἀγώνα πού ἔχει στόχο νά ἀνακαινίσει καί νά ἀναδείξει τήν σπουδαιότητα αὐτοῦ τοῦ Ναοῦ, καθώς τό ἐρχόμενο ἔτος 2025 συμπληρώνονται 250 χρόνια ἀπό τήν θεμελίωσή του πού ἔγινε τό 1775, σύμφωνα μέ ἀναθηματική ἐπιγραφή πού βρίσκεται ἐντός τοῦ Ἱεροῦ Βήματος καί ἀντικατοπτρίζει τήν ἀξία καί τήν ἱστορικότητα τοῦ πνευματικοῦ περιβάλλοντος στό ὁποῖο βρισκόμαστε.

Ἀπό τό 2020 μέ διορίσατε ὑπεύθυνο τῶν Κατασκηνώσεων τῆς Μητροπόλεως, πού μετροῦν πέραν τῶν ἐξήντα (60) χρόνων ζωῆς καί ἀκατάπαυστης λειτουργίας στίς ἐγκαταστάσεις τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, εἰδικά στίς περιόδους τῶν θηλέων, μέ τή σύμφωνη γνώμη καί τοῦ Πρωτοσυγκέλλου μας π. Διονυσίου, ὁ ὁποῖος χρημάτισε ὑπεύθυνος τῶν περιόδων πέραν τῆς 20ετίας ἀφήνοντας στή μνήμη καί στίς συνειδήσεις τῶν στελεχῶν καί τῶν ὁμαδόπουλων τίς καλύτερες τῶν ἐντυπώσεων. Εἰλικρινά, ἀπό τήν πρώτη στιγμή καί μέ κάθε ὑπευθυνότητα καί συστολή προσπάθησα νά συνεχίσω τήν εὐάρεστη διακονία του, ὅση μοι δύναμις.

Καί πρόσφατα μοῦ ἀναθέσατε καί μοῦ ἐμπιστευθήκατε πολλές ἄλλες ἀρμοδιότητες στά γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοίκησης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σιδηροκάστρου.

Καί τά καταθέτω ὅλα αὐτά εἰς ἐπήκοον πάντων, ὄχι γιά καυχησιολογία, οὔτε γιά κομπασμό, οὔτε γιά ἀλαζονική περιαυτολογία. Ἀπλά καί μόνο γιά νά περιγράψω τό μέγεθος τῆς εὐεργεσίας πού αἰσθάνομαι ὅτι ἐπιδαψιλεύετε καθημερινά στό πρόσωπό μου, ἀπό τήν πρώτη ἡμέρα τῆς εἰς Διάκονον χειροτονίας μου μέχρι καί σήμερα, ἀλλά καί τήν ἄπειρη εὐγνωμοσύνη, πού δυστυχῶς δέν ἐκφράζεται μέ λιπαρά λόγια καί πομφόλυγες.

Μαζί μέ τίς εὐθύνες ὅμως, μοῦ δώσατε καί τίς τιμές, ὅσες ἐπιτρέπεται καί μποροῦν νά διακρίνουν ἕναν Διάκονο. Μέ χειροθετήσατε Ἀρχιδιάκονό σας, πρῶτον ἀπό τοὺς Διακόνους σας, χαρίζοντάς μου αὐτό τό ὀφφίκιον τιμῆς, ὅχι γιά νά μέ τιμοῦν οἱ ἄνθρωποι, μά γιά νά τοὺς διακονῶ, ὅπως ἀκριβῶς μέ συμβουλευσατε, κατὰ τό παράδειγμα τοῦ ἴδιου τοῦ Κυρίου μας πού εἶπε: «Ὁ θέλων πρῶτος εἶναι, ἔστω πάντων ἔσχατος, ὁ Δεσπότης ὡς ὁ Διάκονος». Μέ εἶχατε πάντοτε δίπλα σας, μαζί σας, σέ ὅλες τίς πανηγύρεις καί μέ ἀναδείξατε καί ἐντός, ἀλλά καί ἐκτός τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σιδηροκάστρου, ὅπου σᾶς προσκαλοῦσαν οἱ ἀδελφοί σας Συνιεράρχες γιά νά συλλειτουργήσετε καί νά μετέχετε ὁμοθυμαδόν τῆς κοινωνίας τοῦ ποτηρίου τῆς ζωῆς καί τῆς ἀθανασίας σέ κάθε μυστηριακή καί λατρευτική εὐκαιρία.

Γι' αὐτό καί τήν σημερινή ἡμέρα, τά ἀνεκλάλητα αἰσθήματα τῆς χαρᾶς καί τῆς εὐφροσύνης τῆς μετάβασής μου στίς τάξεις τῶν Πρεσβυτέρων, ἐπισκιάζει ἡ λύπη καί ἡ στενοχωρία τῆς ἀπομάκρυνσης μου ἀπό δίπλα σας, ἀπό τήν πατρική ἀγκαλιά σας, ἀπό τόν ἄμεσο περίγυρό σας, ἀλλά καί ἀπό τήν ἀλυσίδα τῶν ἀδελφῶν μου Διακόνων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σιδηροκάστρου.

Μέ συγκινεῖ ἐπίσης καί μέ δεσμεύει ἐσαεὶ ἡ ἀγάπη ὅλων τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀγίων Ἀρχιερέων καί τῶν Ἱερέων πού κυκλώνουν σήμερα τό Ἅγιο Θυσιαστήριο, καί ἡ ἀνταπόκρισή τους στήν πρόσκληση τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως νά μετάσχουν σέ αὐτήν τήν ἄρρητη χαρά τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας. Ὅπως ἔγραψα προσωπικά στόν καθένα, καί στοὺς Ἀγίους Ἀρχιερεῖς καί στοὺς Ἱερεῖς, τοὺς εὐχαριστῶ γιά ὅλη τήν ἀγάπη καί τή συμπάθειά τους πρὸς τό πρόσωπό μου κάθε φορά πού συνόδευα τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μου σέ λατρευτικές εὐκαιρίες, ἰδιαίτέρως ἐκτός τῶν ὁρίων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Εἶχαν μόνον καλές κουβέντες νά μοῦ ἐκμυστηρευτοῦν, νά μέ ἐμψυχώνουν μέ τόν τρόπο τους καί νά μέ ἐνισχύουν, ἔτσι, στόν καθημερινό ἀγῶνα τῆς διακονικῆς μου πορείας. Ἔχω μόνον ἀγαθές μνηήμες καί ἐμπειρίες ἀπό ὅλους, μά κυρίως δέ θά ξεχάσω ποτέ τήν σημερινή τους ἡχηρή καί λαμπρή παρουσία στή Χειροτονία μου.

Ἀπειρη εὐγνωμοσύνη καί υἱικές εὐχαριστίες χρωστῶ στὸν Πανοσιολογιώτατο Πρωτοσύγκελλό μας, τὸν π. Διονύσιο, κληρικό ἴσως ὄχι τόσο γνωστό στὸς εὐρύτερους ἐκκλησιαστικούς κύκλους, ἀλλὰ ὅπωςδήποτε ἀγαπητό καί σεβαστό ἀπὸ ὅλους τοὺς χριστιανούς τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας. Τὸ μειλίχιον τοῦ χαρακτήρα του, ἡ πηγαία σοφία του, ἡ ἐκκλησιαστικὴ του πείρα, καί ἡ ἐπιείκεια τοῦ σέ ὅλα μας τὰ σφάλματα ἢ τὴν παρορμητικότητά μας, μοῦ δίδαξαν ὅτι ὅλα τὰ θέματα στό γραφεῖο τῆς Μητροπόλεως, εἴτε σοβαρά εἴτε ἡσσοнос σημασίας, πρέπει νὰ ἐξετάζονται, νὰ ἀξιολογοῦνται καί νὰ ἐπιδύονται μὲ τρόπο πνευματικό. Ὁ π. Διονύσιος ἐκλαμβάνει τὸ ἀξίωμα του πάντοτε ὡς διακονία καί ποτέ ὡς ἐξουσία, ἔτοιμος νὰ βοηθεῖ τοὺς πάντες, κληρικούς καί λαϊκούς, νὰ ἀναπαύει τὸν Ἐπίσκοπο καί νὰ λειτουργεῖ πάντοτε μὲ τρόπο ὥστε νὰ ἀντισταθμίζει τὰ πράγματα καί νὰ ἰσορροπεῖ τίς σχέσεις ἀνάμεσα στὸν Μητροπολίτη καί τοὺς Ἱερεῖς, ἀνάμεσα στὸν Πατέρα καί τὰ παιδιά του.

Αἰσθάνομαι ἰδιαίτερα τυχερός καί εὐλογημένος πού εὐτύχησα νὰ ἔχω ἄξιους, ἠθικούς καί ἰσορροπημένους γονεῖς πού μὲ βάφτισαν στά ζύδωρα νάματα τῆς πίστεως καί μὲ ἀνέθρεψαν μὲ τὸ πνευματικό γάλα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καί τὸ κοσμικό νέκταρ τῆς μόρφωσης. Διότι μοῦ παρείχαν τὰ πάντα ἔτσι ὥστε νὰ βρίσκομαι σήμερα ἐδῶ καί νὰ σᾶς ἀνοίγω τὴν καρδιά μου κάτω ἀπὸ τὸν πολυέλαιο τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ ναοῦ ἐν τῷ μέσῳ ἐκλεκτῶν συγγενῶν καί φίλων.

Στὴν πρώτη βαθμίδα τῶν ἀνθρώπων πού θέλω νὰ εὐχαριστήσω καί νὰ μνημονεύσω, ἀνήκει καί ὁ Ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ μας, ὁ π. Δημήτριος. Οἱ ἐνορίτες γνωρίζετε καί ἀντιλαμβάνεστε πολλά καί δικαίως τὸν ἐκτιμᾶτε καί τὸν ὑπεραγαπᾶτε. Θὰ μπορούσα νὰ πῶ πολλά καί νὰ ἐννοήσω ἀκόμη περισσότερα. Ἐπειδὴ, ὅμως, δέν θέλω νὰ καταχρασθῶ τοῦ χρόνου καί τῆς ὑπομονῆς σας, θὰ πῶ μόνο τοῦτο: «Μέ συγκινεῖ καί μέ αἰχμαλωτίζει, -καί μέ ἐκπλήσσει ἂν θέλετε, ὅταν κάθομαι καί τὰ σκέφτομαι,- ἡ διάθεσή του νὰ συνεργάζεται πάντοτε χωρὶς νὰ ἀντιδρά ποτέ καί νὰ συμφωνεῖ μαζί μας σέ ὅλα, μὲ διάθεση εὐγενείας καί μὲ φρόνημα ταπεινό καὶ διακριτικό, χαρίσματα πού τὸν διακρίνουν καί τὸν καθιστοῦν στά μάτια ὅλων μας παράδειγμα πρὸς μίμηση, λύχνο ἀείφωτο,

ἀκάματο ἐργάτη καί διάκονο τῶν ἀνθρώπων πού ἀκουμποῦν στό πετραχήλι του τίς σκέψεις, τούς πειρασμούς καί τά προβλήματα τους.

Δέν λησμονῶ ποτέ καί δέν παραβλέπω τήν ἀγάπη ὅλων τῶν ἐνοριτῶν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ πού μέ ἀγκάλιασαν ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς παρουσίας μου κοντά τους. Καί ἀποδεικνύουν τήν ἀγάπη τους γιά ἄλλη μιὰ φορά σήμερα, πού ὑπερπλήρωσαν τόν Ἱερό Ναό ἕως τῶν κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου, γιά νά μοῦ εὐχηθοῦν ἐκ τοῦ σύνεγγυς καί νά προσευχηθοῦν γιά τήν κατά θεόν προκοπή μου. Ἐξαιρέτως, ὅλους τούς ἐθελοντές καί τίς ἐθελόντριες πού ἀπαρτίζουν τά μέλη τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καί τοῦ Φιλοπτώχου ταμείου, πού μοῦ ἔδειξαν ἔμπρακτα τήν ἀγάπη τους, ἀλλά κυρίως τήν ἐμπιστοσύνη τους. Παρά τό νεαρό τῆς ἡλικίας μου καί τά 23 μου ἔτη, μοῦ ἄπλωσαν τό χέρι τους καί ἐγώ τό δικό μου, τά ἐνώσαμε καί ἀρχίσαμε νά ἐργαζόμαστε νυχθημερόν γιά νά περιποιηθοῦμε, νά ἀνακαινίσουμε καί νά ἐξωραΐσουμε αὐτόν τόν Ναό. Καί αὐτό θά συνεχίσουμε νά κάνουμε, ὅσο μᾶς τό ζητᾷ ἡ τοπική Ἐκκλησία καί ὅσο μᾶς δίνει δύναμη καί κουράγιο ὁ Ἅγιος Γεώργιος.

Εὐτύχησα στά ἑφτά χρόνια τῆς διακονίας μου νά συναναστραφῶ μέ ὅλους τούς Ἱερεῖς τῆς ἐπαρχίας μας, τούς Μοναχοὺς καί τίς Μοναχές μας, πολλοί ἐκ τῶν ὁποίων βρίσκονται σήμερα ἐδῶ, μέ προεξάρχοντες τούς Πανοσιολογιωτάτους Καθηγουμένους, Γέροντα Ἀλέξιο τόν Ξενοφωντινὸ καί Γέροντα Γαβριήλ τόν Παντοκρατορινό, ἀλλά καί τίς Γερόντισσες τῶν μοναστικῶν ἀδελφοτήτων τῆς Μητροπόλεώς μας. Ὅλοι τους, πάντοτε, μέ λόγο γλυκύ καί ὠφέλιμο μοῦ μιλοῦσαν καί μεριμνοῦσαν νά συμβουλεύουν, νά διδάσκουν καί νά νουθετοῦν ἐμᾶς τούς νεωτέρους μέ τήν ἴδια τήν βιοτή τους ἀλλά καί μέ παραδείγματα πού ἦταν ὁ καρπὸς καί τό ἀπαύγασμα τῆς πολυετοῦς ἐκκλησιαστικῆς πείρας καί διακονίας τους.

Καί τώρα Σεβασμιώτατε, ἀποστρέφω τόν λόγο μου καί πάλι σ' Ἐσᾶς. Σεῖς εἶστε ὁ Πατέρας μου καί τό ἐννοῶ. Δέν συνηθίζω καθόλου νά ὑποκύπτω σέ συναισθηματισμούς καί παρόμοιες ἐξάρσεις. Γνωρίζετε καλά τόν χαρακτήρα

μου πλέον. Καί μέ ξέρετε ἀπό μικρό παιδί. Δέν θέλω νά πῶ καί νά ὑποσχεθῶ τίποτε, διότι γνωρίζετε τίς ἀδυναμίες καί τά ἐλατώματά μου. Ἀπλῶς ζητῶ νά μέ συγχωρεῖτε, νά μέ διδάσκετε καί νά παρακαλεῖτε πάντοτε τόν Κύριό μας νά μέ φωτίζει ὥστε νά μπορῶ νά διακρίνω τό σωστό ἀπό τό λάθος. Ὅφειλω νά καταθέσω ἐνώπιον ὅλων, ὅτι καί μόνο πού ἐπιτρέψατε σήμερα νά περιστοιχίζουν τό Ἱερό Θυσιαστήριο οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς καί τόσοι ἀκόμη κληρικοί καί διάκονοι ἀπό τίς ἄλλες ὁμορες ἤ καί μακρινές Ἱερές Μητροπόλεις, εἶναι κάτι πού μέ καθιστά ἐσαεὶ εὐγνώμων στήν ἀγάπη σας, στήν πατρική σας στοργή καί στήν εὐγένειά σας.

Εὐχομαι νά μή φανῶ ποτέ δοῦλος ἀδόκιμος καί ἀχάριστος ἀποδέκτης τῶν ἀμέτρητων εὐεργεσιῶν σας!

Εὐχηθεῖτε καί Ἑσεῖς νά καταστῶ δοῦλος ἀγαθός καί φιλόχριστος, κληρικός πού θά ἐμνέει καί θά ἀναπαύει τόν Θεό, τόν Ἐπίσκοπό του καί ὅλους τούς ἀνθρώπους πού θά προστρέχουν κοντά του, γιά τήν δόξα τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἁγίου Θεοῦ καί τῆς μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας Του.

Ἀμήν!